

Гроздоберъ

РАЗКАЗЪ
ИЛЮСТРИРА
ГЕОРГИ АТАНАСОВЪ

Мръкваше. Изъ улицитѣ скрибуцаха пълнитѣ съ грозде кораби и влизаха въ разтворенитѣ порти. Въ дворищата лумнаха огньове. Берачитѣ шетаха около наслаганитѣ софри. Замириса на топла гостба и шира. Една гждулка проточено се обади, после изеднажъ почна ситно-ситно.

Савата се развъртѣ изъ двора, обиколи дружината и подсвирна:

— Подире ми!

До фенера на портата се събраха четири глави. Гуджо за скача и завъртѣ опашка наоколо имъ.

— Слушайте, момчета! — почна Савата. — Утре гроздоберътъ свършва. Туй то. Пакъ до година...

Четири дълбоки въздишки се разнесоха подъ фенера.

Савата продължи:

— Сега, слушайте! Утре ще се обиратъ необранитѣ лозя. Пъкъ азъ знамъ едно лозенце — ей такава — на две педи го кажи, дето и утре ще остане необрано. Тая работа тѣй не може. Насъ чака тя. Ще отидемъ ние да го оберемъ...

— Какъ тѣй, бе бате Сава, — продума Гочо малкиятъ, на ко-